

LBRIS

We know
books

Andreea Rangu

**Știi că și stelele
se sting?**

//bestseller

Chișinău
2023

Am simțit că e ea din prima dată când
Am pășit pragul cabinetului meu. Să fiu
sincer, pentru o clipă nu știam ce să zic, eram
tensionat, deși nu arătam asta. Îmi tremura mâna
în timp ce scriam în jurnal despre pacientul care
tocmai ieșise.

Cum putea să se întâmple una ca asta? Cum
tocmai ea să fie pacienta mea?

Am stat câteva clipe pe scaun, apoi văzând-o
îngândurată, am decis să mă apropiu pe canapea.
Era o femeie frumoasă, înaltă, în ochii ei citeam
singurătatea și durerea. Nu știam cum să aleg
cuvintele potrivite pentru a începe discuția iar
într-un sfârșit am făcut-o.

– Despre ce ați vrea să vorbim? Întreb cu un
tremur ușor în voce.

După terapie am stat o bucată de timp pe
gânduri.

Să continui?, deși drumul va fi foarte greu, sau
să mă prefac că nu știu nimic.

Alegerea ține doar de mine.

Început
de anotimp

1.
Mă privesc atent în oglindă și observ schimbările care s-au produs în ultimul timp cu mine. Nu îmi dau seama cât de repede am crescut și cât de mult se observă asta pe corpul meu. Am devenit matură, mă simt o femeie-copil.

De ce așa? pentru că la această vârstă mă simt blocată între două gânduri care îmi provoacă frică. Sunt femeie dar simt că iau decizii ca un copil naiv. Îmi aranjez părul în așa fel încât să nu se observe locul unde îmi lipsește, îmi iau geanta din dulapul de la intrare și ies grăbită din apartament. Simt că mă sufoc, nu am ieșit afară de câteva zile.

Mă plimb pe străzile curate ale orașului Sevilla, deși se spune că este un oraș populat de foarte mulți oameni, eu în tot acest timp de când m-am mutat aici am văzut foarte puțini, sau cauza fiind timpul pösomorât de afară.

Până a ajunge aici, am locuit în mai multe orașe, Madrid, Toledo iar în sfârșit am ajuns în Sevilla. Scot aparatul de fotografiat și încerc să prind în cadru apusul roz al soarelui. Aici apusurile sunt nemaipomenite, sunt atât de

aproape încât ai impresia că îl poți atinge cu mâna, iar cerul poate să te absoarbă ca printr-o minune neprevăzută.

Soarele de iunie pătrundea prin fereastra casei, scaldând camera în lumina dimineții. Maria se scufunda-se în somnul adânc, dar asta nu avea să dureze mult timp. Somnul dulce avea să îi fie curând tulburat.

Când razele soarelui intrară fără voie în odaia ei și îi poposiră la căpătâi, Maria își trase plapuma peste ea ingorându-l în totalitate.

Ușa camerei se deschise și fără a mai întreba nimic, intră Sofia ca o furtună peste ea. Se năpusti spre pat și începu să o trezească. Mâinile mici ale Sofiei o zgâțâiau în continuu, încercând să o trezească din somnul ei dulce și liniștit.

– Hai Maria, trezește-te. Ai la dispoziție 30 de minute pentru a te readuce în ordine și de a ajunge la birou.

Deschid ochii alene și încerc să îi țin așa câteva minute, urmărind cum Sofia umblă ca o furtună prin casă.

– Ai interviul. Hai sus, sper să nu ratezi și de data asta.

Postul pentru care am aplicat era visul meu. Îmi doream foarte mult să lucrez ca traducător în acea firmă. Fiind la momentul dat 2 persoane, eu a treia, dacă aveam să fiu acceptată. Deschid ușa la dulap și aleg printre haine costumul casual, cel care îl îmbrăcasem și data trecută. Nu am timp de cafea, i-au laptopul și ies grăbită din casă să ajung fără întârziere la birou, care era la doar câțiva pași de mine.

Stau câteva minute și analizez minuțios sticlele cu vin din fața mea. Aș alege unul roșu dar parcă aș vrea și alb. I-au două sticle de pe raft, le pun atent în coșul de cumpărături și mă îndrept spre casă.

– Sărbătorim ceva?, mă întreabă suspicios Sofia, intrând pe ușa bucătăriei.

– Dar tu ce crezi?

– Da, da? E motivul la care mă gândesc...?

– Da, e al meu.

– Vai, știam eu, știam că vei reuși Maria.

– Ai fost atât de convinsă?

– Da, mereu cred în puterile tale.

– Mulțumesc, iar acum hai să ne așezăm la masă.

Zilele treceau, plecam dimineața la serviciu și veneam seara foarte târziu. M-am transformat într-un robot care își îndeplinește funcțiile după program. Am început a avea dureri insuportabile de cap, ca anii trecuți. Nu mai știam cum să fac față durerii.

Mai sus cu un etaj, locuia o femeie cu un copil înfiat. Îl luase de la casa de copii când împlinise 4 ani. Era un băiețel josuț, cu ochii verzi și părul cafeniu. Doamna era bolnavă, pentru a putea acoperi cheltuielile strângeau sticle goale, le spălau și le vindeau. La ei apartamentul era mic și sărăcăcios. În baie aveau o cadă veche și plină cu sticle. O masă la intrare, două scaune și un aragaz forma bucătăria, iar un pat lângă geam era dormitorul lor.

Pentru o clipă îmi dau seama că îmi este dor de casa mea. Transmit un mesaj celor de la birou, cerându-mi 2 zile libere, iar mâine la prima oră voi pleca în sat chiar dacă nu are cine mă aștepta.

2.
„Timpul este ireversibil, iar noi rămânem
doar cu amintirile”

Pe unul din perete din interiorul casei noastre, ca și din toate casele din sat, era atârnată o ramă cu fotografii. O bucată pătrată din lemn, deasupra acoperită cu sticlă, unde ascundeam cele mai frumoase sau mai puțin frumoase poze ale noastre.

Acea bucată de lemn, era toată bogăția noastră. Acolo toți erau vii, doar acolo pe perete, bucata aceea de lemn ne ținea împreună. Am rămas doar cu pozele în ramă.

Iau farfuriile una câte una, le șterg și le aranjez pe suportul din bucătărie. O fac exact cum făcea mama, îi plăcea să lase curat după ea.

Mă întreb, ce am simțit când am aflat că mama numai este? Ură? Îngrijorare? Sărăcie? Supărare sau abandon?

Da, cred că abandon. Mă simt ca un copil lăsat în voia sortii, mă simt un copil singur și abandonat. Numai am pe nimeni, nu mă are nimeni... cred că puțin am iubit-o pe mama.

Îmi las lacrimile în batista înflorată a mamei și iau altă farfurie. Pozele de pe perete mă fac să

zâmbesc printre lacrimi. Acolo sunt toți vii. Acolo este mama, tata, acolo este bunica. În ceruri sunt din nou împreună. Doar în poze suntem toți fericiți, pe o bucată simplă de hârtie.

Scot albumul cu fotografii din sertarul oglinzii. Așa prăfuit cum este, mi-l pun în poală și încep a răsfoi. Pe prima pagină sunt eu în rochia cusută de mama la primul sunet. Cu fața plânsă și câțiva trandafiri abia vii în mâna stângă. Mai răsfoiesc albumul și dau de poza noastră preferată, cea de familie, unica poză în care suntem toți grămăjoară. Tata voios mă ține în brațe iar mama cu blândețe ne privește pe amândoi.

Mângâi atent fotografia de parcă ma-ș teme să nu-i strivesc zâmbetul mamei. Suntem fericiți, doar acolo, pe o bucată veche de hârtie. Scot fotografia, iar pe partea cealaltă este scris: *Eu și Ion la cei 6 ani a Mariei (26.11)*

Aș da orice să-i mai văd încă odată. Îmi șterg din nou lacrimile, încerc să pun la loc în sertar albumul cu fotografii, dar de acolo cade jos o foaie împăturită.

O i-au de jos, o desfac și încep a citi.

„Dragă Maria, fata mea scumpă, dacă citești aceste rânduri înseamnă că eu numai sunt acasă, numai sunt lângă tine, dar voi rămâne mereu mama ta. Omului îi sunt menite câteva lucruri: viața, drumul vieții și moartea. De ea nu poți fugi, nu te poți ascunde nicăieri. Să știi că nu am fost supărată pe tine și nu am ținut ură atunci când ai plecat la învățat. Mi-a fost greu fără tine și fără tatăl tău. Acum sunt lângă el. Am fost mândră de tine. Te-am iubit, cum să nu te iubesc?

Recunosc nu ți-am spus asta prea des, poate nu ți-am acordat căldura de care ai avut nevoie, dar să știi că mereu te-am purtat în inimă. Te rog să ai grijă te tine și de viața ta.

Te iubesc, sper că într-o zi ne vom reîntâlni din nou, mie îmi rămâne doar să te aștept.”

Cu multă dragoste și dor mama

Pe față lacrimile îmi curg șiroaie. Împăturesc cu grijă foia de teamă să nu strivesc cuvintele mamei și o strâng la piept.

Asta e tot ce mi-a mai rămas de la ea, niște cuvinte, care mi-au atins toate colțurile sufletului. Cum am putut să o fac să sufere atât de mult? Cum am îndrăznit să o supăr?

Acum aceste gânduri sunt auzite doar de mine. Îmi pare rău că nu-mi pot cere iertare în față de la ea.

Iartă-mă mamă!